

20201231 Moslims in Dialoog Achtergrond van Nederlandse grootmoeder met zware brandwonden in kamp al-Roj

<https://www.facebook.com/Moslims-In-Dialoog-313367889339039/>

Een 52-jarige zuster zit al ruim drie jaar in Noordoost-Syrië gevangen in een Koerdisch concentratiekamp genaamd Al-Roj, dat door verschillende mensenrechtenorganisaties getypeerd wordt als inhumaan en gezien wordt als Europa's Guantánamo.

Ze wordt hier al die tijd voor onbepaalde tijd en zonder aanklacht gevangen gehouden door een terroristische organisatie, die zowel militaire, financiële als politieke steun geniet van het Westen.

Terwijl haar familie er - al vanaf het begin - alles aan gedaan heeft om haar weer veilig in Nederland te krijgen, heeft de Nederlandse overheid op haar beurt er alles aan gedaan om haar in deze schrijnende en voor haar levensbedreigende situatie te houden.

Wie is deze vrouw die door de Nederlandse overheid als staatsvijand wordt aangezien?

Het gaat hier om een alleenstaande moeder van vier kinderen (twee zoons en twee dochters). Ze is een typische Marokkaanse huisvrouw waarbij het gezin altijd voorrang heeft, ook op haar eigen welzijn. Haar moedertaal is het Tamazight, en ze spreekt slechts gebrekkig Nederlands.

In 2013 is haar dochter haar echtgenoot - die al eerder was uitgereisd - achterna gegaan. Vervolgens raakte deze dochter in verwachting en beviel in 2014 van een dochter; de eerste kleindochter van haar moeder.

De moeder is vervolgens in de zomer van 2014 naar Turkije gegaan. Haar moeder wilde zo graag haar kleindochter vasthouden en zien en daarnaast proberen haar dochter te overtuigen dat het beter en veiliger is voor haar nu ze een kind heeft om met haar terug naar Nederland te gaan.

Haar moeder heeft nog nooit alleen gereisd en heeft haar zoon van 16 meegenomen om haar te ondersteunen, en tevens om als mahram te fungeren op haar reis naar Turkije.

Ze zouden hun uitgereisde dochter/zus bij de grens ontmoeten. In de tussentijd waren haar dochter en de baby erg ziek geworden, waardoor ze besloten hadden dat het niet verstandig was om te gaan reizen om zodoende haar moeder bij de grens in Turkije te ontmoeten.

Na een paar dagen afwachten en twijfelen heeft de moeder besloten om zelf de grens over te reizen om eindelijk haar dochter en kleindochter in de armen te kunnen sluiten.

De bedoeling was dat ze daar zou blijven om haar zieke dochter en kleinkind te verzorgen totdat ze weer opgeknapt waren. Er werd haar beloofd dat ze daarna gewoon terug de grens over kon naar Turkije, wat op dat moment heel normaal was.

Terwijl ze hun aan het verzorgen was, werden de grenzen gesloten vanwege het geëscaleerde oorlogsgeweld in het grensgebied en werd zo opgesloten in een land waar ze niet lang wilde verblijven. Ze kon niet meer terug naar haar zoon en dochter in Nederland.

De familie in Nederland heeft alles geprobeerd om haar weer de grens over te krijgen naar Turkije, maar dat lukte maar niet. Het Nederlandse consulaat kon slechts wat betekenen als ze weer op Turks grondgebied was, wat dus niet mogelijk was.

De stad waarin ze verbleef werd door de VS-coalitie - waar Nederland deel van uitmaakte - genadeloos via de lucht gebombardeerd, waarbij zeer veel burgers zijn omgekomen, waaronder haar jonge zoon.

Zij en haar dochter en inmiddels twee kleinkinderen hebben het oorlogsgeweld wonder boven wonder met de Wil van Allâh wel overleefd. De vrouwen en kinderen werden vervolgens gevangengenomen en in concentratiekampen geplaatst door terroristische organisatie SDF, die toen de grondtroepen van de VS-coalitie vormden.

In het concentratiekamp is zij erg geliefd bij de andere veel jongere zusters. Ze zien haar als een moeder van iedereen. Dit uit zich in het feit dat ze ook door de kinderen wordt beschouwd als de oma van iedereen. De kinderen noemen haar dan ook 7enna, wat in het Tamazight "oma" betekent.

Ook voor kook- en opvoedtips wisten de zusters haar vaak goed te vinden.

Afgelopen Ramadân de 27e ging het volledig mis. Deze zuster was met een aantal andere zusters in de tent aan het koken ter voorbereiding van het iftâr, toen een gasfles ontplofte in de tent waarin zij verbleef. De zusters in de tent zijn zwaar gewond geraakt, waarvan een uiteindelijk aan haar verwondingen is overleden.

Doordat er onvoldoende medische zorg is in het kamp zijn er complicaties opgetreden bij de zuster. De derdegraads brandwonden zijn gaan ontsteken en daarnaast heeft ze te maken gehad met shocks als gevolg van de aanhoudende hitte in het woestijngebied en een tekort aan lichaamsvocht, waardoor zij regelmatig in verminderde staat van bewustzijn raakte.

Dit in combinatie met het feit dat ze een hartpatiënt is die eerder een hersenbloeding heeft gehad en in Nederland in behandeling was bij de neuroloog en de cardioloog, maakt dat ze zich in een zeer levensbedreigende situatie bevindt.

Ze ondervindt nog steeds ontzettend veel pijn, ook omdat zenuwen in haar hand zijn beschadigd. Ze is 35 kilo afgevallen en heeft volgens de arts zo snel mogelijk een huidstransplantatie nodig.

Ze is ook heel erg gesloten geworden en continue bang voor situaties waarbij vuur komt kijken, zoals bij het koken. En nu met de winterkou moeten de tenten verwarmd worden middels een kerosine kachel. Na de explosie is ze haar tent van een paar vierkante meter niet meer uitgeweest en ligt ze vooral op een dun matras.

Ondanks alles is haar geduld iets wat iedereen in het kamp heeft opgemerkt. Je ziet haar nooit klagen en ze herhaalt vaak de woorden dat ze zich volledig heeft overgegeven aan de Wil van Allâh.

Dit is dus de "levensgevaarlijke" vrouw die de Nederlandse Staat met alle macht uit Nederland probeert weg te houden. Dit is ronduit immoreel en verwerpelijk, omdat zij hierdoor niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen die ze nodig heeft en dat deze schrijnende en levensbedreigende situatie voor haar in stand wordt gehouden.